

Samenvatting van de preek over zondag 9 van de Heidelbergse catechismus

Lezen: Jesaja 40 : 12 – 31

‘Heeft elke vader een kind?’ Ja, natuurlijk. Anders is hij geen vader. Zo hoort bij God de Vader Zijn Zoon. Hij is ook de Schepper van hemel en aarde. En Hij adopteert zondaren weer tot Zijn kinderen.

Thema: *‘Ik geloof in God de Vader’*

1. de Zoon van de Vader

Wie is God als Schepper? God is geen God-op-afstand, maar de Vader van onze Heere Jezus Christus. We mogen Hem via Christus leren kennen (Joh. 1:18). Wanneer de vraag klinkt: ‘Toon ons de Vader’, is het antwoord van Jezus: ‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’ (Joh. 14: 8 en 9).

Dat betekent ook: buiten Christus om kun je niets zinnigs over de Schepper zeggen.

De Vader heeft de volheid van leven die Hij in Zich heeft, ook aan Zijn Zoon gegeven. Zie de uitspraken in Hebr. 1: Afschijnsel (afstraling) van Zijn heerlijkheid en uitgedrukt Beeld (afdruk) van Zijn zelfstandigheid.

Hij is de *eeuwige* Vader. Duizelingwekkend: Hij heeft eind noch oorsprong (Ps. 90).

De Zoon is al van eeuwigheid af uit de Vader voortgekomen.

Het is ook maar niet een vaderschap ‘bij wijze van spreken’. Niet de aardse vader is het uitgangspunt met toepassing op God, maar Gods Vaderschap wil weerspiegeld worden in het aardse vaderschap.

Deze Zoon is de Eniggeborene van de Vader (Joh. 1:14).

God heeft ons dus niet nodig om Vader te zijn; Hij kan zonder ons (Hand. 17 : 24 en 25).

Maar wat een genade: Hij wil niet zonder ons!

2. het werk van de Vader

Nu zegt de leerling hoe groot en machtig zijn Vader is. En dat is geen grootspraak, maar werkelijkheid! Ondanks dat de Zoon (Joh. 1) en de Geest (Gen. 1) ook betrokken zijn bij de schepping, is scheppen het bijzondere werk van de Vader.

Er was geen eeuwig grondstof waaruit de wereld later gemaakt zou worden.

Tegenover het evolutiedenken: oersoep of big bang, met daarna een ontwikkeling.

Een poging om deze theorie met het scheppingsgeloof te combineren is het ‘theïstisch evolutionisme’. Belangrijk bezwaar: de tekst in Gen. 1 spreekt over de schepping van planten en dieren ‘naar hun aard (soort)’. Het evolutiegeloof (ook een ‘geloof’) ontkent Gods scheppingsbesluit en ook de zondeval. De mens meent zijn eigen toekomst te kunnen scheppen.

De belijdenis van God als de Schepper staat hier tegenover. In zes dagen schiep Hij hemel en aarde: er is zowel vanuit Gen. 1 als vanuit Ex. 20 geen aanleiding om dat anders te lezen.

God schiep door te spreken.

In de Schrift wordt op de schepping gewezen in het kader van de troost en de aanbidding (Psalm 19, 104, 139, Jesaja 40).

Wij zijn als mensen er toe bestemd om te zijn als een dirigent, opdat heel de schepping een orkest zal zijn om Gods lof aan te heffen.

Zijn er dan geen vragen vanuit de natuurwetenschap? Ja, maar laten we beseffen dat ook de wetenschap beperkt is. De vraag is: wat is ons uitgangspunt? Ons verduisterde verstand of de Bijbel als Woord van God?

‘We stuiten op Goddelijke geheimen. Dat besef maakt ons wijzer, vromer en zorgt voor groeiende verwondering. We moeten diep ontzag hebben voor God de Schepper en bescheiden zijn in onze kennis over wat Hij geschapen heeft’ (E.J. Schuurman).
Zie ook het antwoord van Isaïc Newton op de vraag wie de werelddbol op zijn kamer gemaakt had.

3. de kinderen van de Vader

Deze machtige Schepper en Vader van Christus wil, om Jezus’ wil, ook mijn God en mijn Vader zijn. Dat kun je alleen in het geloof belijden.

Alle mensen zijn wel uit Gods hand voortgekomen, maar niet alle mensen zijn kinderen van God (zie Joh. 8:44). Daarom hebben we wedergeboorte nodig.

Dan gaat de gelijkenis van de weggelopen jongen spreken: hij was niet meer waard ‘kind’ genoemd te worden en erkende dat ook (Luk. 15). Maar dan die zoekende Vader! Hij staat op de uitkijk en trekt met liefdekoorden.

Verlorenen mogen terugkeren bij de Vader thuis.

Alleen door Christus. Zo word ik tot een kind van God geadopteerd. De Geest leert mij zeggen: ‘Abba, Vader’ (Rom. 8:15).

Zo kind te worden is nooit vanzelfsprekend, maar een zaak van verwondering.

De Heere geeft de Zijnen toestemming om de Vadersnaam te gebruiken, om Jezus’ wil.

De gelovige vertrouwt zich dan ook toe aan Hem, Die schenkt wat we nodig hebben.

En het kwade? Hij keert het ten beste.

Het aardse leven wordt hier een ‘jammerdal’ genoemd, vergelijkenderwijs: tegenover het paradijs dat was en tegenover de heerlijkheid die wacht.

De Heere laat het kwade echter niet zo uit de hand lopen dat het Zijn kinderen wezenlijk schaadt.

Gods kinderen hebben niet de garantie dat ze er zonder kleerscheuren afkomen, wel de belofte dat ze er niet in zullen omkomen.

Het goede is: het zichtbaar worden van Gods beeld in mij.

De Heere *kan* alles ten goede laten meewerken. Zie Jesaja 40. En Hij *wil* het ook (Luk. 11:11).

Enkele vragen voor persoonlijke of gemeenschappelijke bezinning

1. Waarom is het belangrijk om Gods Vaderschap tot uitgangspunt te nemen en niet het vaderschap van iemand op aarde? Hoe kan het beeld dat iemand van God heeft, beïnvloed worden door zijn/haar ervaring met een aardse vader?
2. Wat is het belangrijkste bezwaar tegen het evolutiegeloof? Denkt u dat er een combinatie mogelijk is met het scheppingsgeloof?
3. Waarom laat de Heere het kwade in het leven van Zijn kinderen soms toe? Welke betekenis kon Jozef eraan geven (Gen. 50 : 20)? Op welke manier helpt u dat?

Voor de kinderen: wat heeft de Heere God gemaakt op:

- a. de eerste en de vierde dag;
- b. de tweede en de vijfde dag;
- c. de derde en de zesde dag ?

Wat valt je op?

Kun je nog eens zeggen wat ‘scheppen’ eigenlijk betekent?